

Δάφνις Κόκκινος: Το αγόρι από την ορεινή Κρήτη που έγινε σπουδαίος χορευτής στο πλευρό της Πίνα Μπάους επιστρέφει στην Ελλάδα σε μια θέση-κλειδί

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκκλησιαστικοί Ύμνοι, Μουσική, Τραγούδια και Χοροί / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

Εφυγε για πρώτη φορά από το ορεινό χωριό στην Κρήτη στα 15 του χρόνια. Στα 20 του είδε την Πίνα Μπάους στο Ηρώδειο και είπε «αυτό μόνο θέλω στη ζωή μου». Δεκαετίες μετά αφού χόρεψε σε κορυφαία θέατρα και έγινε το δεξί χέρι της ιέρειας του σύγχρονου χορού, εγκαταλείπει τις μεγάλες σκηνές της Ευρώπης γιατί όπως λέει «με καλεί το καθήκον»: αναλαμβάνει την Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης.

Από το 1989 ως το τέλος της ζωής της η Πίνα Μπάους είχε δίπλα της τον Δάφνι Κόκκινο ως ιδανικό χορευτή της αλλά βοηθό της στο σύμπαν που έφτιαξε

Δημιουργοί που αρνούνται να αναλάβουν θέσεις ευθύνης σε διευθύνσεις ή Δ.Σ. οργανισμών, διότι δεν θέλουν να διακινδυνεύσουν να αφήσουν τις καλοπληρωμένες και σίγουρες θέσεις τους στον ιδιωτικό τομέα για να «μπλέξουν με το ελληνικό δημόσιο». Διεθνείς Έλληνες που εκθειάζουμε και που μιλούν για την Ελλάδα διεθνώς ως πρέσβεις, αλλά δεν επιστρέφουν για να αναλάβουν μια θέση ευθύνης. Αυτή είναι η πραγματικότητα που αντιμετωπίζει η χώρα από την αρχή της κρίσης ως τώρα. Και όμως ξάφνου, μαθαίνουμε ότι ένας διεθνής Έλληνας του χορού αποφασίζει να τολμήσει, και μάλιστα σε μια θέση που έχει σχέση με τους νέους και την εκπαίδευση: ο Δάφνις Κόκκινος αφήνει το θρυλικό Χοροθέατρο Βούπερταλ που ίδρυσε η Πίνα Μπάους και έρχεται στη χώρα μας να αναλάβει τη διεύθυνση της Κρατικής Σχολής Ορχηστικής Τέχνης. Λέγοντας «με καλεί το καθήκον».

Όταν η Πίνα γνώρισε τη μητέρα του Δάφνι

Δεν επιστρέφει μόνο στην Ελλάδα με αυτό τον τρόπο ο Δάφνις Κόκκινος, αυτός που ήταν ο στενός συνεργάτης και ιδανικός χορευτής της Πίνα Μπάους (γελάει όταν λέει, ότι είδαν οι δυο τους το ίδιο άνοιγμα χεριών: 1,96 μ!). Επιστρέφει στην μήτρα που του επέτρεψε να γίνει αυτό που ονειρεύτηκε. Στην Σχολή όπου έμαθε χορό, πίστεψε ότι μπορεί να τα καταφέρει. Τίποτα δεν ήταν γραμμικό για τον Δάφνι. Η φωτογραφία του πριν από λίγα χρόνια σε μια επίσκεψή του στην Αθήνα, να αγκαλιάζει και να κοιτά με δέος την πινακίδα της σχολής που τον ανέδειξε, ήταν σχεδόν προφητική.

Εκανε πρόβες, χόρευε, επί 14 ώρες την ημέρα. Κάποιες φορές έπρεπε να ανέβει μπουσουλώντας

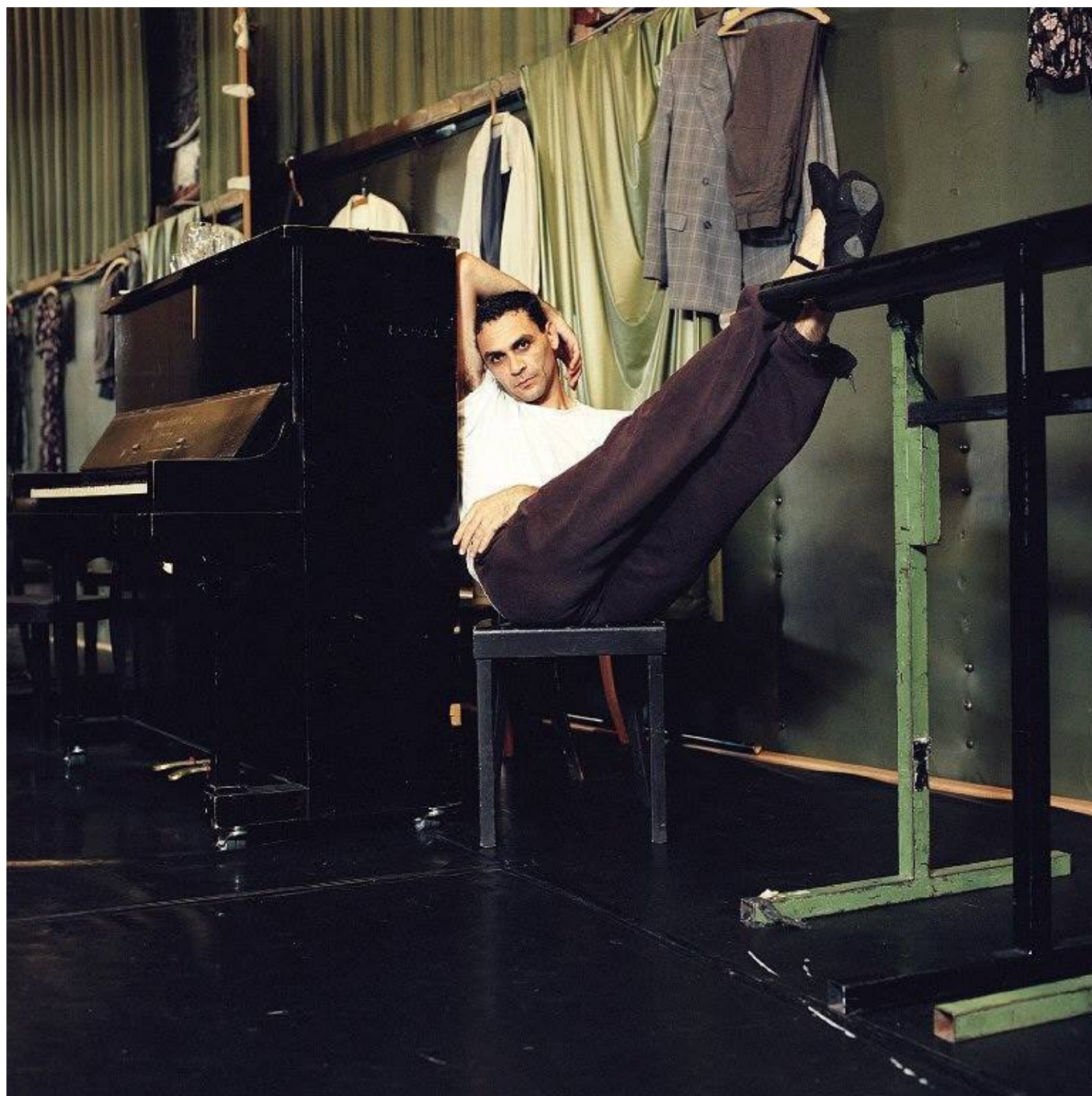
Ήταν δύσκολη και χωρίς καμία χρήση της λέξης «αυτονόητο» η διαδρομή του. Γεννήθηκε στο ορεινό χωριό Πανόραμα, 30 χιλιόμετρα από το Ηράκλειο σε μια πολύτεκνη οικογένεια. Ήταν το έκτο παιδί μιας οικογένειας με καταγωγή και από την Καππαδοκία όπως υπερηφανεύεται να λέει. Μια εξαιρετικά δεμένη οικογένεια, με έναν πατέρα που τα παιδιά που ποτέ δεν κοίταξαν στα μάτια από σεβασμό και δέος, και με την μητέρα του να είναι το κεντρικό πρόσωπο στη ζωή του -μια γενναία Κρητικιά που στήριξε το όνειρο του παιδιού της. Κάθε φορά που η μητέρα του η Δέσποινα, τον επισκεπτόταν στο Βούπερταλ έσπευδε η Πίνα Μπάους την έχει δίπλα της, να την αγκαλιάσει ακόμα και αν δεν είχαν κοινή γλώσσα να συνεννοηθούν. Είχαν και οι δύο τα ίδια γαλανά μάτια και όταν τις έβλεπαν από πίσω συχνά τις μπέρδευαν. Η καρμική σχέση του Δάφνι με την Πίνα διαπερνά πολλές τέτοιες αφηγήσεις στη ζωή του.

Ο,τι έγινα, το οφείλω στη μητέρα μου και στην Πίνα, λέει ο Δάφνης Κόκκινος. Εδώ, μια φωτογραφία της Πίνα Μπάους που την Πίνα με τη μητέρα του Δέσπο

Υπογραφές για να αποβληθεί από τη σχολή

Όταν σε ηλικία 15 ετών κατέβηκε στο Ηράκλειο για να πάει Λύκειο, ο Δάφνης γράφτηκε σε μια ιδιωτική σχολή χορού στην πόλη για να ακολουθήσει αυτό που το κορμί του του υπαγόρευε εδώ και χρόνια. Το πάθος και το έμφυτο ταλέντο του προσέκρουσαν γρήγορα στις αντιδράσεις των γονιών των μαθητριών της σχολής, που απαίτησαν να αποβληθεί από τη σχολή αυτό το παράξενο αγόρι που ήθελε να μάθει χορό. Τρία χρόνια μετά, φτάνει στην Αθήνα και μπαίνει στην Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης (ΚΣΟΤ) εκεί που το όνειρο παίρνει σάρκα και η δουλειά, η αμείλικτη δουλειά με το σώμα και τις ίδιες του τις αντοχές αρχίζει να γίνεται η καθημερινότητα του. Ανθίζει στην ΚΣΟΤ.

Τον Ιούνιο του 1987 έρχεται στην Αθήνα η Πίνα Μπάους με το περίφημο Χοροθέατρο του Βούπερταλ που είχε ιδρύσει και παρουσιάζει στο Ηρώδειο την «Ιεροτελεστία της Ανοιξης». Ο Δάφνις Κόκκινος είναι εκεί, στο πάνω διάζωμα και είναι η στιγμή που λέει στον εαυτό του «αυτό θέλω να κάνω στη ζωή μου, τίποτα άλλο». Ενα χρόνο μετά, τον Νοέμβριο του 1988 βρίσκεται στη Γερμανία και από τον Ιανουάριο του 1989 υπογράφει συμβόλαιο συνεργασίας με τη Σχολή της Πίνα Μπάους και αρχίζει να εμφανίζεται σε τρία έργα της. Γίνεται ο αγαπημένος της, τον επιλέγει για κάθε της έργο, γεγονός ασυνήθιστο, κανένας χορευτής της Σχολής και του Χοροθεάτρου δεν συμμετείχε σε κάθε της παραγωγή ανά τον κόσμο. Το 2002, ανακοινώνει σε όλο το Χοροθέατρο και στον έκπληκτο Δάφνι, ότι

ο επίμονος Κρητικός θα είναι πλέον και βοηθός της και σύντομα και ο διευθυντής προβών.

Ο Αλμοδοβάρ, το Βούπερταλ η ΚΣΟΤ

Δουλεύει σκληρά, αδυσώπητα, τόσο ως χορευτής όσο και δεξί χέρι της Πίνα Μπάους -περιγράφει πώς μερικές φορές γυρνούσε τόσο κουρασμένος, με το κορμί τσακισμένο, που σχεδόν μπουσουλούσε για να ανέβει τις σκάλες για το σπίτι του. Δίπλα της έμεινε ως το τέλος της ζωής της, ένα βράδυ πριν θυμάται να την βλέπει στο αυτοκίνητο, κουρασμένη να του κάνει ένα νεύμα αντί για καληνύχτα. Μετά το θάνατό της βρέθηκε στην διοικητική ομάδα που ανέλαβε τη διαχείριση του Χοροθεάτρου και στη συνέχεια είχε συμβουλευτικό ρόλο για τη νέα διευθύντρια, συνέχισε να εργάζεται άοκνα για τις παραγωγές και να κάνει δικές του χορογραφίες. Λατρεύει τη διδασκαλία και κάνει εργαστήρια σε όλο τον κόσμο - Ελλάδα, Τουρκία, Κορέα, Ιταλία, Σουηδία, Χιλή, Βραζιλία, Λιθουανία. Τον είδαμε επίσης στην περίφημη ταινία «Μίλα της» του Αλμβοδαβάρ και βέβαια στο επικό ντοκιμαντέρ του Βέντερς «Πίνα».

Δέχθηκε να αφήσει πίσω του το Βούπερταλ και την ακτίνα δράσεών του γύρω από αυτό σε όλη την Ευρώπη, για να επιστρέψει στην Ελλάδα και να αναλάβει τον τόπο από τον οποίο όλα ξεκίνησαν, την ΚΣΟΤ. Όταν του έγινε η πρόταση δεν ρώτησε ούτε τι αμοιβή θα έχει, ούτε τις συνθήκες, είπε μόνο ένα μεγάλο ναι και έσπευσε να βρεθεί στην Ελλάδα τις επόμενες μέρες για τις πρώτες επαφές. Ο διεθνής Έλληνας που λατρεύει τον χορό, τα νέα παιδιά -αν μπορούσε θα τους έδινε φτερά- και που δεν ξεχνά ποτέ τις ρίζες του και πώς «αυτό που είμαι το οφείλω σε δυο γυναίκες: την Δέσποινα και την Πίνα». Τώρα μπορεί και θέλει να γίνει η αιτία που κάποιοι νέοι χορευτές θα μπορέσουν με τη σειρά τους να γίνουν αυτό που επιθυμούν.

Πηγή: iefimerida.gr